

รธน. มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๑๒

พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๙

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๙ บัญญัติให้จำกัดจำนวนบำนาญปกติอย่างสูงไม่เกินเงินเดือนเดือนสุดท้าย แม้ว่าจะเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคล แต่เป็นการจำกัดสิทธิอย่างพอเหมาะพอควรแก่กรณีและสมดุลระหว่างประโยชน์สาธารณะและสิทธิของข้าราชการ ไม่ได้กระทบกระเทือนถึงบำนาญปกติซึ่งคำนวณตามเวลาราชการตามจริงอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ข้าราชการทุกคนพึงได้รับ ซึ่งเป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน ไม่เป็นการขัดหรือแย้งต่อหลักนิติธรรม ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความเสมอภาคของบุคคล ทั้งยังเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖

ส่วนที่โต้แย้งว่าพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มิได้ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล นั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ มิได้ให้สิทธิโต้แย้งการตรากฎหมายไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญได้ ไม่จำกัดวินิจฉัยในส่วนนี้

ย่อโดย นางสาวสุมาภรณ์ ศรีม่วง
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการพิเศษ

นางสาววรรณรัตน์ สุพรรณธีรากร
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๓

นางสาวณิชากา ภูมินายก
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๒

นายชวลิต ศรีโฉมงาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านคดี